

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἰσαρχαῖς δραχμὰς 11

Τιμῆται λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ φράσῃ χρυσὰ 15.

Τιμῆται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΑΣ

ὦρα καλή σας, βουλευταὶ,
Καλαὶς ἀπόκρηαίς σας,
Ἄν καὶ μασκαρευθῆκατε,
Πρὶν ἔμπη τὸ τριῶδι,
Οἱ περισσότερ' ἀπὸ σᾶς,
Τραβάτε τὸ λουφέ σας,
Κι' ἀμέτε σπίτι... στὸ ζυγὸ
Ζεμένο 'ναι τὸ βῶδι!...

Αὐτὸ τὸ βῶδι, ὁ λαὸς,
Ποῦ δύναμι μεγάλη
Δὲ νοιώθει πῶς τοῦ 'χάρισεν
Ἡ φύσις στὸ κεφλί
Ξεσέρνει τὸ ἀλέτρι του
Τῆς γῆς τὰ σπλάχνα σχίζει,
Χωρὶς ἐκείνους ποῦ τοῦ τρῶν
Τὸ βιό του νὰ κουτρίζη.

Αἱ! καταβόδιο καὶ καλαὶς
Ἀντάμωσαι, πατέρες,
Ἐστὴν ἑκτακτό μας σύνοδο
Θλ' ξανανταμωθοῦμε,
Μὰ καὶ στῆς σαραλοστηναῖς
Νησισίμας ἡμέραις
Μαζῇ σας εἶναι ζήτημα
Ἄν ξεμασκαρευθοῦμε.

Ἀληθινὴ ἀπόκρηα,
Μὲ δίχως κομιτάτο
Θὰ δοῦμε μὲ τὴν ἑκτακτον
Ἐφέτος σύνοδό σας

Σ' αὐτὴν, πατέρες βουλευταὶ,
Θά βρ' ἡ κορφή τὸν πάτο,
Σ' αὐτὴν θὰ πάρειτ' ὅλοι σας
Τὸ ἔθνος στὸ λαιμό σας.

Σ' αὐτὴν θὰ στύψουν τοῦ λαοῦ
Τὴν ὕστερην ἱκμάδα,
Καὶ μ' ἐπιτηδειότητα,
Μὲ θράσος λωποδύτου,
Θὰ βάλουν, ἐν ὀνόματι
Τοῦ κόντε Μανωλάδα,
Οἱ τακοσπαρταλολησταὶ
Τὸ χέρι 'στο πουργί του.
Ἄ! βουλευταὶ, σᾶς εὐχομαί
Ἐστὰ σπίτια σας νὰ πᾶτε
Μὰ πίσω μὴ γυρίσετε,

Ἄν ἦσαστε πατέρες
Ἄν ὅσιν παιδί σας τὸ λαὸ
Στ' ἀλήθεια ἀγαπάτε
Καὶ δὲ γελατ' ὅπως γελοῦν
Μ' αὐτόνε κᾶτι λέραις
Ποῦ τζερεμέδες κόλλησαν
Τοῦ ἔρμου 'στὸ γιακᾶ του,
Ναί! πίσω μὴ γυρίσετε
Ἄς λείψει κι' ἡ βουλή σας,
Αὐτοκτονήσεται ὅλοι σας,
Διαλυθῆτε μόνοι
Νὰ κάμη καὶ ὁ Ῥαμπαγᾶς
Ἀπόκρηα μαζῇ σας
Ἐάν ἔλθουν ἄλλοι τοῦ λαοῦ
Εὐτυχισμένοι χρόνοι.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

Ἄλλεπάλληλοι κλοπαί, ἀπόπειραι κλοπῶν καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους ἐγκλήματα ἀκούονται ἐν τῇ πόλει μας ἀπὸ τινος.

Εἰς τὰ ἄλλα κράτη, ὅταν ἀκούωνται συνεχῶς διαπραττόμενα ἐγκλήματα, ὧν οἱ δράσται δὲν ἀνακαλύπτονται ἢ δὲν συλλαμβάνονται, τὸ βάρος ἐπιπίπτει εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἥτις δι' αὐτὸ καὶ μόνον ὑφίσταται, δι' αὐτὸ καὶ μόνον ζῇ οὕτως εἰπεῖν, ὅπως φρουρῇ τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν πολιτῶν καὶ ἐξασφαλίσῃ ταύτας, προλαμβάνουσα τὰ μαχαίρωματα, τὰς ἀναιρέσεις, τοὺς φόρους, τὰς κλοπὰς κτλ.

Ἐνταῦθα ὅμως, ὅταν ἀκουσθῶσιν ἐγκλήματά τινα ἐξερχόμενα τοῦ κύκλου τῶν συνηθισμένων εἰς τὸ ρωμέϊκο, καὶ ἡ κοινωνία συνταραχθῇ καὶ ἐν τῇ παραγῇ τῆς ταύτης ἀρίστης νὰ σκέπτηται, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ πληρώνῃ φόρους ἐπὶ φόρων διὰ νὰ μαχαίρωνται, νὰ κλέπτηται, νὰ ληστεύηται, ἔστι δ' ὅτε καὶ ν' ἀτιμάζεται καὶ βοή γογγυσμοῦ ἀκουσθῇ ἐναντίον τῆς ἀστυνομίας, αἴφνης τότε, ὡς ἀπὸ μηχανῆς προβάλλουσιν οἱ ὑποστηρικταὶ παντὸς ἀδικούντος καὶ πιέζοντος τὸν ἀτυχῆ λαὸν καὶ μᾶς λέγουσιν. Ἡ Ἀστυνομία, ἡ δυστυχὴς δὲν πταίει, τί γὰρ σοῦ κάμη; δὲν εἶναι ἐπαρκὴς... Τὰ δὲ οἰκονομικὰ τῆς χώρας, προσθέτουσι θέλοντες νὰ ἀφαιρέσωσι τὴν εὐθύνην καὶ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν, δὲν ἐπιτρέπουσι ν' αὐξηθῇ ἡ δύναμις τῆς.

Ὅχι, κύριοί μου, δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τὸ κακόν, διότι ὁ κ. Μπαϊρακτάρης, μὲ τὴν αὐτὴν ἀστυνομικὴν δύναμιν διενήργησε θαύματα καὶ μὲ 30 εἰσέτι εὐζώνους, οἵτινες εὐκόλως δύνανται καὶ τώρα νὰ διατεθῶσι. Ἀλλὰ τὸ κακόν ἔγκειται εἰς τὴν κακὴν ποιότητα ὅλης ἐν γένει τῆς ἀστυνομίας μας. Διότι, ὅταν οἱ κλητῆρες σκοποὶ ἐγκαταλείπωσι τὰς θέσεις των ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὰ χαρτοπαίγνια, καὶ ὅταν οἱ ἐφοδεύοντες ἀστυνόμοι καὶ ὑπαστυνόμοι δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τοὺς ἀναφέρωσι, διότι οἱ κλητῆρες αὐτοὶ ἔχουν μνηθῇ εἰς τὰ *ιδιαιτέρᾳ των* καὶ ἐγένοντο πολλὰκις οἱ ἀγγελοὶ τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν των καταστηματαρχὰς ἀγγελμάτων των, ἄρχοντων διὰ τοῦ ὁ κ. ἀστυνόμος σὲ παρακαλεῖ... καὶ ληγόντων εἰς τὸ... ἔχει

ἀπόλυτον ἀνάγκην, τότε βεβαίως ἡ ὑπηρεσία δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ ἡ πόλις θὰ μένῃ ἀφροῦρητος κατὰ πᾶσαν νύκτα. Ἀποροῦμεν μάλιστα πῶς οἱ ἐσχάτως θελήσαντες νὰ κλέψωσι τὰ κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου καταστήματα, εἶχον τὴν βλακείαν νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν διὰ τῶν ὑπονόμων εἰσόδον ἐν αὐτοῖς, ἐνῶ ἡδύνατο κάλλιστα νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῶν θυρῶν, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, προηγουμένως σχετιζόμενός τις ἐξ αὐτῶν μετὰ τοῦ κλητῆρος σκοποῦ, τὸν παρέσπρεν εἰς τι χαρτοπαικτεῖον διὰ τῆς λίαν ἐλκυστικῆς δι' αὐτοὺς γνωστῆς φράσεως. *Ἐχω κάμποσα λανὰ, πάμε γὰρ τὰ πουντάρους σὲ βάρω στὸ κέρδος τριάντα πόντους.*

Διὰ νὰ καταδειξώμεν δὲ τὴν ὑπ' οὐδενὸς οὐδεμιᾶς διατάξεως ἐκπλήρωσιν ἀναφερόμεν τὸ ἑξῆς.

Ὑπάρχει διαταγή τις, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας πάντες οἱ ἐπὶ κλοπῇ καταδικαζόμενοι ἐξερχόμενοι τῶν φυλακῶν παραδίδονται εἰς τὴν ἀστυνομίαν· βεβαίως ὁ ἐκδόσας τὴν διαταγὴν ἐσκόπει δια ταύτης νὰ θέσῃ τοὺς ἐξερχομένους τῶν φυλακῶν λωποδύτας καὶ κλέπτας ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἥτις βεβαίως, ἐὰν ἐνηργεῖτο, θὰ συνετέλει πολὺ εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ἐγκλημάτων. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐνεργεῖται. Λάβετε τὸ πρῶτον ἀστυνομικὸν δελτίον, ὅπερ θὰ εὑρῆτε καὶ θὰ ἴδῃτε ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν γνωστῶν λωποδυτῶν Γούλα, Βῆ, Κρούκη, Ἀρκούδας κ.τ.λ. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ κύριοι, οἱ πλέον ἢ ἑκατοντάκις ἐπισκερθέντες τὰς φυλακὰς ἐπὶ λωποδυτικοῖς ἀθλοῖς καὶ μετὰ τὴν ἐκτίσιν τῆς ποινῆς των παραδοθέντες τῇ ἀστυνομίᾳ, ἴδου ὅτι ἀφίενται ἀνεπιτήρητοι, ὅπως ἐκτελῶσι νέους θριάμβους.

Πάύσατε λοιπὸν νὰ μᾶς λέγητε ὅτι τὸ κακόν ἔγκειται ἐν τῇ ἀνεπαρκειᾷ τῆς ἀστυνομίας. Διότι, ἐπαναλαμβάνομεν, τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν κακὴν ποιότητα τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ εἰς τὸν πλημμελῆ ὀργανισμὸν αὐτῆς.

Καὶ περὶ μὲν τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ὀργάνων τῆς, εὐκόλως ἐννοεῖ πᾶς τις τί εἶδους ἀνθρώπων δεόμεθα, διότι, μὰ τοὺς *υποχθονίους* θεοὺς, εἶναι ἐντροπή, ἐν ταῖς δυσκολωτέραις περιστάσεσι, νὰ μὴ ἔχωμεν ἄλλον ἢ τὸν νὰ στηριγθῶμεν ἢ τὸν κ. Ζῶν, ἀνθρώπον ζήσαντα ἐπὶ τῶν ὁρέων καθ' ἣν μάλιστα ἐποχὴν, ὡς ἐκ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἐγκλήματος εἰς

(2)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(2)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΩΣΤΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ Κάμμεν.

Ὁ δοῦξ ἐμειδίασεν ἀνυσύχως, ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸ μεϊράκιον, ὅπερ εὐσταλές, εὐκίνητον καὶ χαριέστατον, ἀπῆρχετο διαπερῶν τὸ πλῆθος.

— Τί πηγαίνει νὰ κάμη; διενεόθη. — Πῶς νὰ ἐλπίζω;... Ἄλλ' αὔριον ἔχω καιρὸν ἀκόμη νὰ καταφύγω εἰς τὰ μεγάλα μέσχα... Ἡ περιουσία μου... ἡ τιμὴ μου... ἡ ζωὴ μου... τὰ πάντα κινδυνεύουν!...

Οἱ δέκα προσωπιδοφόροι, οἵτινες ὑπεβάσταζον τὸν ἄθλιον Ἰωσηφίνον, συντετριμμένον ἐκ τῆς πτώσεως αὐτοῦ, εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸν Τριῶν Προβήγκιανῶν Ἀδελφῶν τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ἀνέμενον αὐτοὺς ἡ κλασικὴ μπουζλαμπέ.

Ὁ ξένος ἐφαίνετο λησμονήσας τὸ ἀνδραγάθημά του, καὶ ἔδιδεν ἐκ νέου ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν εἰς τὰς ἀδιαλείπτως ἀναγεννωμένους ἐκπλήξεις ἐκ τοῦ περὶ αὐτὸν παραδόξου θεάματος· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνεκάλυπτε νέον τι, ἀνεξερευνήτῳ τινι γωνίᾳ τῆς πρὸ αὐτοῦ ἀνελισσομένης εἰκόνας. — Ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἄτακτος ἐκείνη κίνησις τὸν ἐμέθουν, τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα φῶτα τὸν ἐθάμβουν. Τὸ βαρὺ καὶ ψυχρὸν αὐτοῦ πνεῦμα ἐθερμαίνετο κατὰ μικρὸν συναντῶμενον μετὰ τῶν ἀγνωστῶν ἐκείνων ἀπολαύσεων.

Παρήλθον ἑκτοτε δεκαοκτὼ ἔτη. Μὴ ζητήσετε νὰ ἐξελέγχετε τὴν ἀκρίβειαν τῶν εἰκόνων καὶ περιγραφῶν ἡμῶν εἰς τὴν παγερὰν πλέον νεκρόπολιν ἥτις εἰσέτι φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Παλαί-Ροαγιάλ. — Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ εἶναι νεκρά.

Τὰ πάντα τότε ἔζων. Τὸ κακόν, ἦτο πληθώρα νεανικοῦ σπρίγους, ἀφθονία, ὑπερεκχείλισις ζωῆς ἥτις ὑπέθλαπε τ' ἀτελεύτητα ὄργια καὶ τὴν ἀένναον ἀκολασίαν.

Διότι τὸ Παλαί-Ροαγιάλ ἦτο εἰσέτι κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἡ φοβερὰ παλαιστρα ὅπου ἤρχοντο νὰ διαγωνισθῶσιν ἀπὸ τῶν πέντε τοῦ κόσμου μερῶν οἱ περιπλανώμενοι ἱππῶται τῆς ἡδονῆς. Φανερὰ τοῖς πᾶσιν ἦτο ἐνθρονισμένη ἐκεῖ ἡ βέβηλος ἀκαδημία τῶν σοφῶν σειρήνων, αἵτινες διετῆρουν σχο-

ἐπιστήμην, ἔχουεν ἀνάγκην ἀνδρῶν ἐγνωσμένης εὐφυΐας καὶ γνωστῶν κατὰ βάθος τῆς κοινωνίας. Ὡς πρὸς τὴν ἀναδιοργάνωσιν ὁμῶς αὐτῆς φρονοῦμεν τὰ ἑξῆς.

* *

Ἡ ἀστυνομία δέον νὰ διοργανωθῇ στρατιωτικῶς, τοῦτέστι νὰ συναρχθῶσι λεπτομερεῖς κανονισμοὶ περὶ τῶν καθηκόντων ἐκάστου βαλμου, ἐξ ὧν ἀδιαλείπτως νὰ γίνεται θεωρία, νὰ εἰσαχθῇ τὸ συσσίτιον, νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ στρατιωτικὴ ἱεραρχία, νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τοὺς σφάλλοντας ποιναὶ, ὅπως εἰς τοὺς στρατιωτικούς καὶ οὕτω νὰ λείψῃ τὸ πρόστιμον, ὅπερ ἐκ τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας ἔπρεπεν ἴσα—ἴσα νὰ λείπῃ, καθόσον ἀφαιροῦν ἐκ τοῦ ἄλλως τε λίαν γλίεργου μισθοῦ τῶν ἀστυνομικῶν, τοὺς στενοχωρεῖ καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ συντροφεύωσι μετὰ τῶν λωποδυτῶν καὶ τῶν χαρτοπαικτῶν. Διὰ τούτων δὲ ὅλων θὰ κατορθωθῇ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ αὐστηρὰ πειθαρχία καὶ οὕτω νὰ ἐκλείψῃ ἡ ἀναιδὲς ἐκείνη οἰκειότης, ἡ παρουσιάζουσα πολλάκις πρὸς ἡμῶν τὸ ἀπελπιστικὸν θέαμα ἀστυνομικῶν συντροφιῶν καὶ συνευθυμούντων εἰς τὰ ἐσχάτης τάξεως οἰνοποιεῖα μετὰ κλητῆρων. πρᾶγμα ὅπερ ἀσκρεῖ μὲν ἐκ τῶν πρώτων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγγειν καὶ ἐπιβάλλεσθαι εἰς τοὺς δευτέρους, τούτους δὲ θρασύνει εἰς τὴν παρμελίαν τῶν καθηκόντων τῶν.

Αὐτὰ εἶναι τὰ μέσα, δι' ὧν φρονοῦμεν ὅτι δύναται ἡ ἀστυνομία μας νὰ καταστῇ ἀξία ὅπως ἐκτελῇ τὸ καθήκον τῆς, τοῦτο δὲ προσμένομεν νὰ κατανοήσῃ καὶ ὁ κ. Στάχος καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπιμῶνως τὴν, ὡς ἐξέθεσamen, διοργάνωσιν τῆς, ἐὰν δὲ δὲν εἰσακουσθῇ, τότε **Ὁφείλει**, ἐὰν θελήσῃ νὰ ἔγῃ ἡ κοινωνία καὶ ἰδίως ὁ στρατὸς οὗ ἀποτελεῖ μέρος, τὴν ιδεάν ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἐννοῶν νὰ πράττῃ τὸ καθήκον του, νὰ παραιτηθῇ, ὅπως ἔπραξαν πρὸ αὐτοῦ, ὁ γαλυδίνου ἀκεραιότητος στρατιωτικῆς κ. Μπαρζικτάρης καὶ ὁ ἐντιμότερος πολίτης κ. Μποῦτος, καθόσον δὲν εἶναι καθόλου εἰλικρινὲς νὰ κατέγῃ τις θέσιν, ἥς τὰ καθήκοντα ἀδυνατεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ἐξ ἀνεξαρτήτων ἢ μὴ τῆς θελήσεώς του αἰτίων. ἄφου μάλιστα, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τούτων, τῶν ἀποτελούντων διὰ τὴν κοινωνίαν ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου, οὐδόλως συνελεῖ ἡ κοινωνικὴ στυλβηθῶν, ὅφ' ἥς ὁ νῦν διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας

λὴν διαφθορὰς καὶ ἐδίδασκον αἴσχη. Θὰ τὰς ἐβλέπετε τότε διατρεγύσας κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τοὺς κήπους αὐτοὺς οἴτινες ἦσαν ἰδιοκτησίαι τῶν καὶ ἐπιδεικνυσάσας ἀναισχύνας ὑπὸ τὸ φῶς τῶν φανῶν τοὺς υπερηφάνους θησαυροὺς τῶν γυμνῶν αὐτῶν στῆθων. Ἦσαν ὥραϊαι. Ἦγοντο κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν, μειδιῶσαι καὶ υπερηφανεύμεναι διὰ τὰ βασιλικὰ αὐτῶν θέλητῃρα καὶ συνεκάλουν τὸ πλῆθος εἰς δαμυστήρια τῶν.

Αἱ δεινροστομίαι καὶ τὰ περίστοα ἐκείνα ἀπέπνεον ὁσμὴν δημοπρατουμένων ἀπολάσεων. Ἦτο ἡ ἀνθρώπωντος κονίστρα τῶν λάγνων, τῶν ἀσελγῶν ἀγώνων, ἦτο τὸ κοινὸν χαρέμιον, — ἡ ἄτιμος ἀλλὰ λαμπρὰ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔθυσον οἱ εὐσεβεῖς προσκυνηταὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Οὕσα δὲ κυρίαρχος καὶ ἀνασσα, ἡ λαγνεῖα δὲν ἀπέκλειε παντάπασιν, τ' ἀδελφωμένα μετ' αὐτῆς ἐξ ἄλλης θανάσιμα ἁμαρτήματα. Ἐκαστον αὐτῶν εἶχεν εἰς μίαν γωνίαν τὸν προνομιοῦχον ἢ μᾶλλον τοὺς προνομιοῦχους βωμούς του· διότι ἡ ἐπίγρυσος διαφθορὰ δὲν ἐκυριάρχει πάσης τῆς θέσεως. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι βδελυγμίαι, αἴσχη βορβορώδη, καὶ εἰς τὰ ζοφερά καταγώγια τῶν πλησίων ὁδῶν, πολλάκις ἡ διαφθορὰ ἐκάλυπτε τὸ ἔγκλημα...

Ἀλλὰ τί ὁμιλοῦμεν περὶ βορβόρου, ἐν μέσῳ τόσων μειδιαμάτων, μαργαριτῶν καὶ ἀνθέων; Τί ὁμιλοῦμεν περὶ αἵματος ἐν μέσῳ τῶν παιδρῶν γελῶτων τῆς ἐορτῆς. Ὁ ἡμέτερος ξένος δὲν εἶχε βεβαίως τοιαύτας ἀπαισίαις ιδέαις. Τὰ πάντα ἤσαν δι' αὐτὸν ἀφορμὴ τέρψεως· ἡ τεραστία συρροὴ τῶν

περιβάλλεται, ὡς ἔγραφεν ἐπικροτοῦσα ἐπὶ τῷ διορισμῷ του ἄλλοτε μεγαλόσχημός τις ἐφημερίς.

Λογχίας.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Ζητεῖται εἰς ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν

Μὲ πνεῦμα κάπως διαγυγὲς καὶ διοικητικόν,

Λοιπὸν χωρὶς ὁ Ἡρόδοτος, νὰ τὰ πολυγυγέῃ,

Ἰδοὺ ἡμεῖς προτείνομεν τὸν κύριον Κοκέθη.

* *

Ἐπίσης δ' ὡς Διευθυντὴν γιὰ τὴν Ἀστυνομίαν

Γιὰ νὰ πατάξῃ τὰς κλοπὰς καὶ πᾶσαν ἀνομίαν

Καὶ ν' ἀφαιρῇ τὸ λουφὲ τοῦ καθενὸς σκιρτίζῃ

Προτείνομεν τὸν τοῦ «Φανοῦ» συντάκτην Χαρατζῆ.

* *

Ἀφοῦ δ' ὡς ὑποψήφιον διὰ Μητροπολίτην

Προτείνουσι ἔτι καὶ ἄλλοτε τρεῖς καὶ ἀγιογδύτη

Τῆς ὑπερτάτης ἀξίας αὐτῆς Λοιπὸν τιμῇ

Ἰδοὺ τὴν ψιλὴν Ζάχαρη προτείνομεν καὶ ἡμεῖς.

Λογχίας

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Η ΞΕΚΟΥΤΙΑΡΑ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ.—Ἐὰν δὲν ἔτυχε νὰ ἴδῃτε ποτὲ γυναῖκα στερουμένην μαστῶν ἢ στοργγύλων κνημῶν, πῶς ἀναπληροῖ ταῦτα παραγεμίζουσα τὸν στηθόδεσμόν τῆς ἢ τὰς περικνημίδας τῆς μὲ παλιοκούρελα, ἐὰν δὲν εἴδατε πῶς ὁ φαλακρὸς ὁ εὐθετεῖ ἀραιὰ ἀραιὰ τὰς ἐναπολειφθείσας αὐτῷ τρίχας, πρὸς κάλυψιν τῆς φαλακρίτητός του, ἢ ἐν ὥρᾳ μάχης, ὅταν σχηματίζεται ἡ φάλαγξ καθ' ἱππικὸν πῶς τοποθετοῦνται οἱ ὑπαξιωματικοὶ πρὸς κάλυψιν τῶν κατὰ τὰς πλευρὰς κενῶν. λάβετε ἀνὰ χεῖρας τὴν «Ἀκρόπολιν» τῆς παρελθούσης Δευτέρας νὰ τὰ ἴδῃτε. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ πρὸς κάλυψιν τῆς πνευματικῆς τῆς λειποσαρκίας (ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡ φράσις) παλιοκούρελλα ἀναπληροῖ τὴν παλαιὴν καὶ τεττιμμένην τῶν εἰδήσεών τῆς,

περιέργων, αἱ ποικιλόχροισ ἐνδυμασίαι, ἡ ὠριότης τῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας ἐβλέπε οὐχὶ ἄνευ ἐλέγχων τῆς **πουριτανικῆς** συνειδήσεώς του, καὶ τῶν ὁποίων ἐμάνθανε νὰ ὑφίσταται ἀνευρυθιάστως τὰ προκλητικὰ βλέμματα...

Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος εἶχε σημάνει πρὸ πολλοῦ. Ἦρχιζε νὰ τὸν θερίζῃ ἡ πείνα. Εἰσῆλθεν εἰς τοῦ Βεφούρ. — Ὁ μανδυοφόρος τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐκάθησε πρὸ τραπέζης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἐπιτηρῇ ὅλας τὰς κινήσεις αὐτοῦ ἀπαρτήρητος.

Ὁ ξένος ἐζήτησεν ἀπλᾶ τινα φαγητὰ μετὰ προφορᾶς λίαν ξενικῆς. Ὅτε δὲ ὁ ὑπρέτης ἔλαβε τὰς διαταγὰς τοῦ ὁ μανδυοφόρος τὸν ἐκάλεσε καὶ τῷ εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ ὑπρέτης τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐζήτησε!

— Εἶναι διὰ λογαριασμόν μου, εἶπεν ὁ δούξ.

Ὁ ὑπρέτης ὑπεκλίθη καὶ ἐπαγγέθη μετ' ὀλίγον μὲ μίαν φιᾶλην καμπανίτου, τὴν ὁποίαν ἀπέθεσεν ἐνώπιον τοῦ ξένου.

Οὗτος δὲ ἐσκέφθη ὀρθῶς ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ ἐγγύριον σύνθημα ποτὸν καὶ τοῦ ἤρεσε πολὺ. Ἡ φιᾶλη ἐκενώθη. — Ὁ μανδυοφόρος ἐνευσε πρὸς τὸν ὑπρέτην ὅστις ἔφερε καὶ ἄλλην φιᾶλην.

Αὕτη ἐχρησίμευσε πρὸς ἄρδυσιν τῶν ὕδνων (truffles) τῶν διαταχθέντων παρὰ τοῦ μυστηριώδους ἀμφιτρώωνος, ὅστις ἐβλέπε τρώγοντα τὸν ξένον αὐτοῦ μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως...

τὰς τρίχας πρὸς κάλυψιν τῆς φαλακρότητός της ἡ ἀραιὰ ταξιθέτησις τῶν ἐπικεφαλίδων καὶ τοὺς ὑπαξιωματικούς πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν τὰ κεφαλαϊώδη καὶ ὑπερμεγέθη στοιχεῖα τῶν ἀτελειῶτων τίτλων της, οἵτινες ὁμοιάζουν, ὡς πρὸς τὸ κείμενον, πολλάκις μὲ περικεφαλαίαν γίγαντος εἰς κεφαλὴν βρέφους.

Ἐὰν δὲ ἐρωτήσῃτε περὶ τοῦ Δελτίου της τῶν πληροφοριῶν, τοῦτο σὰς ἀφῆσε χρόνους, ὅπως σὰς ἀφῆσε χρόνους ἡ Ἑσπερινή, ὅπως θὰ σὰς ἀφῆση χρόνους ἡ Φιλολογική. Εἶναι τὰ δόντιά της ἅτινα ἀφίουν χρόνους εἰς τὴν πρὸς τὸν τάφον βαδίζουσαν γοαίαν.

Αἶ! καὶ ἂν ἔλειπαν μερικὰ β α σ ι λ ι κ ἄ φ ἄ ρ μ α κ α, τὰ κυβερνητικὰ χ ἄ π ι α καὶ κατὰ ἄλλα ἡλεκτροκορηματιστικὰ μετὰλλια! . . .

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ καὶ ΔΑΜΑΛΑΣ.— «Γῆν ὀρώμεν» ἀλαλᾷ ἡ «Ἀκρόπολις» δι' ἐνθουσιῶδους κυρίου ἄνθρου αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ Δαμαλᾶ της «Παρηγορίαν ἐλπίζομεν!» ἀναβοᾷ. «Εἰς τοὺς σεμνοὺς, λέγει, κύκλους τῶν κ. κατηχητῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, εἰς τὸν λαὸν, τὸν λαὸν τὸν λατρεύοντα τὴν θρησκείαν σου, ἀρίστην ἐντύπωσιν παρήγαγεν ἡ πρότασίς μας περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου Ἀθηνῶν.»

Τὸν Μητροπολίτην ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ τὸν θέλει φανατικὸν καὶ ἐν τῷ Δαμαλᾷ εὐρίσκει τὸν ἄνδρα ΤΗΣ. «Ὅταν, λέγει, οἰσθάρχαι καὶ ἱερεῖς ἀναλάβωσι τὸν ἐγκαταλειφθέντα τοῦ Εὐαγγ. λίου βίον καὶ θεωρήσωσι ΠΑΝΤΑ ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ ΩΣ ΜΗΔΕΝ ἀπέναντι τῆς ἀσκήσεως τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, τότε καὶ ὁ λαὸς, καθοδηγούμενος ὑπὸ τοῦ καλοῦ παραδείγματος, θὰ μάθῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔρχεται μόνον εἰς τὸν κόσμον, ΔΙΑ ΝΑ ΚΟΡΕΣΗ ΤΑΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ» κτλ.

Καὶ τὸ παράδειγμα τούτου παραδείγματος πιστεύει ἡ εὐσεβὴς ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ὅτι θὰ δίδεται παρὰ τοῦ Δαμαλᾶ, ὡς Μητροπολίτου, τοῦ Λουκουλλοδιδίτου Δαμαλᾶ. οὗ τὰ γεύματα καὶ ἡ περὶ τὸ ζῆν λοιπὴ δίαιτα εἶναι περιλάλητα καὶ ὁ ὅποιος εἰς τὴν καθιστά του ποιεῖ τρέμειν, ἐν ὥρᾳ θέρους, ἐν Φαλῆρῳ, τὰς σανίδας τῶν λουτρῶν τοῦ Πρεβελοῦρου μετ' ἄλλων Λουκουλλῶν συνευχόμενος καὶ καταβιβρώσκων μετὰ τὸ λουτρὸν τεραστίους βοφούς ἢ λούτσους καὶ συναγρίδας ἢ λάδρακας διὰ θεοῦ. Φαντασθῆτε πλέον ἂν, κορνευμένους οὕτω τῆς ἐπιθυμίας τοῦ σώματος, ἥτις λέγεται πείνα, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ γεννᾶται ὄργασμος πρὸς πλήρωσιν καὶ ἄλλων ἐπιθυμιῶν.

Ἀφεύκτως ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ἐδαμαλίσθη, διὰ νὰ ἐπιμένῃ τόσον ὑπὲρ τοῦ Δαμαλᾶ της καὶ ὁ δαμαλισμὸς ἐπίασε, φαίνεται, καλᾶ.

Ο ΔΑΜΑΛΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΣ.— Ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ἤρχισεν νὰ δημοσιεῇ καὶ πιστοποιητικὰ διαγωγῆς τοῦ Δαμαλᾶ της. «Ε.ας παπᾶς τῆς γράφει, μεταξύ ἄλλων:

«Ὅταν ὁ ξένος ἡγέρθη, ἀπὸ τῆς τραπέζης ἦτο πορφυροῦς καὶ εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη μάκαρος μειδιάμα. — Ὁ δούξ ἡγέρθη ταυτοχρόνως.

Ἦτο ἡ στιγμή καθ' ἣν τὰ πλήρη πελατῶν ἐστιατόρια κενοῦνται καὶ ἀποδίδουν εἰς τοὺς κήπους τοὺς γορτασθέντας. Ἡ κίνησις ἐδιπλασιάσθη αἰφνης· ἡ εὐθυμία ἐφθασε μέχρι παραφορᾶς. Γέλως, τρελλός, γενικός, ἀσέβητος διέτρεχε τοὺς παρασσομένους ὁμίλους. — Τολμηρὰ ἄσματα ἤκούοντο καὶ λογοπαίγνια ἀντηλλάσσοντο. — Ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐσείετο, ὡς ἂν ἐκλονίζετο ἐπὶ τῶν ἀναριθμητῶν ποδῶν του μεθύον. — Ἀνεμιγνύοντο, ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους, ἐπάλαιον. Περίφημός τις ἰχθυόπῳλις ἐν θριάμβῳ φερούμενη ὑπὸ ἐνθουσιῶδων κατεργαρέων, ἐπεκράτει τοῦ συσχυρμού, καὶ ἐξετόξευε μετὰ βορῆς χυνώδους φωνῆς, ἀγοραῖα τραγούδια ἢ θρασεῖας ἀχρειότητος.

Ἡ ἀνίσχυντος αὕτη χαρὰ ἦτο ἡλεκτρικὴ καὶ μετεδίδετο ἀκατασχέτως. Ὁ ξένος ὑπὸ τοῦ κμπαρνίτου μεθυθεῖς, μετεῖχεν αὐτῆς. Εἶχε κυριευθῇ ἐξ ἐφόδου ἡ φλεγματικὴ αὐτοῦ ἰδιοσυγκρασία παρὰ τῆς ἀρελοῦς διασκεδάσεως, ὅτε σοβαρὸν μειδιάμα ἐφάνη διερχόμενον τὴν διάνοιάν του.

Ἐξέβαλε μετὰ σπουδῆς τὸ ὠρολόγιόν του. Τὸ μειδιάμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν χειλέων του. Τὸ βλέμμα του κατέστη ψυχρὸν καὶ αὐστηρὸν.

— Μὲ περιμένουν! . . . ἐψιθύρισε.

Τὸν μανδυοφόρον δὲν διέφυγεν ἡ κίνησις αὕτη. Πρώτην φοράν κατελήφθη ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ ἐσκέφθη ὅτι ὁ ὠραίος νε-

«Καὶ ἐν γένει κέκνται (ὁ Δαμαλᾶς) τὰ προσόντα. Ἄπερ ἀπαιτεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἥτοι εἶναι ἀνεπίληπτος. ΝΗΦΑΛΙΟΣ, σῶφρων, κόσμιος, φιλόξενος, διδακτικός, οὐ ΠΑΡΟΙΝΟΣ (περὶ τῆς νηφελιότητος καὶ τοῦ οὐ πάροινος ἀναφερόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὰ ἐν Φαλῆρῳ γεύματά του, ὅπου ἐγένετο κουδούνι) οὐ πλήκτης, οὔτε ἀισχροκερδὴς, ἀλλ' ἐπεικὴς, ἄμαχος, (αἱ διατριβαὶ του κατ' ἀντιφρονούντων ἀποδεικνύουν τὸ ἐναντίον) ἀφιλάργυρος (δὲν ἠκούσθη ποτὲ δι' ἐλεημοσύνας).»

Ἄν δλ' αὐτὰ ἦσαν ἀληθῆ, ὁ Δαμαλᾶς δὲν θὰ ἦταν γιὰ τὰ μᾶς.

Θὰ ἦταν γιὰ ὅξ' ἀπὸ ὅω.

Δὲν θὰ ἦτο ἄνθρωπος καὶ ἡμεῖς ἄνθρωπον ζητοῦμεν, δχι θεόν.

Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτὸν δαμαλισμὲν ἡ μας «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ».

Σὺ ἡ τόσῳ θερμῶς συσταίνουσα τὸν Δαμαλᾶν σου ὡς ΑΛΛΑΘΗΤΟΝ, διὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃς, σύστησέ τον εἰς τὴν ἀέλφην Ἰταλίαν νὰ σοῦ τὸν κάμη ΠΑΠΑΝ.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ Η ΠΛΕΟΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ

θὰ ἦτο ἐν Ἀθήναις, ἀφοῦ ὑπάρχει καὶ βραβεῖον, τὴν τελευταίαν κυριακὴν, Ἡ ΔΕΣΥΓΝΟΜΙΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΥΣΑ ΤΟΤΕ ΥΠΟΓΕΙΟΥΣ. Ἀλλὰ δυσκόλῳ θὰ εὐρίσκειτο μασκαρᾶς δυνάμενος νὰ ὑποκριθῇ ἐπιτυχῶς τὸν Ζῶην. Ἡ μορφὴ του καὶ τὸ σκαρὶ του φέρει εἰς ἀπελπισίαν καὶ τὸν ἱκανώτερον μασκαροποιόν.

ΚΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΙ.

Ἄναστατος ἔγεινε καὶ ὁ Πειραιεύς μὲ τοὺς υποχθόνιους ἢ υπογείους ὅπως τοὺς θέλετε, μόλις θεραπευθεὶς ἀπὸ τὸν Ἀντεροβγαλισμὸν αὐτοῦ. Εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ κ. Φινοπούλου ἐφάνη ὅτι ἀκούουν ὑποχθόνιον κρότον εἰς τὸ παρὰ τὸν σιδηροφόρικόν σταθμὸν κατὰστάμα του καὶ ὁ κ. Φινοπούλος ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν Εὐθὺς δ' ὁ πολὺς Σωτῆρχος εἰς ἐνέργειαν, προσπαθὼν ν' ἀναδειχθῇ ἀνώτερος τῶν ἐν Ἀθήναις συναδέλφων του, κρύπτεται, ὡς συνωμότης, μετὰ κλητῆρων του εἰς τὸ κατὰστάμα, καὶ πράγματι ἀκούει τὴν νύκτα κρότους ὑποκώφους. Ὁ Σωτῆρχος ταρασσεται, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιᾷ ἐλπίζων ἦδη ὅτι θὰ δρέψῃ αὐτὴς τὴν δάφνην τῆς συλλήψεως τῶν υποχθόνιων. Καὶ τὸ πρῶτ' ἀνοίγεται μία ὑπόνομος στενωπότη, διερχομένη ἐξωθεν τοῦ κατὰστάματος Γκαγγάδης, καὶ τίθεται φρουρὰ ἐκεῖ, ἀλλ' ἀνακαλύπτεται ὅτι οἱ μυστηριώδεις κρότοι ἦσαν λίαν ὑπόπτου καὶ βρωμερᾶς προελεύσεως, καθὼ προερχόμενοι ἐκ τοῦ πλησίον ἀποχωρητηρίου, ὅπου, φαίνεται, οἱ ἀποπατούντες ἐπερδὸν λίαν ἀριστοφανικῶς. Ἐν τούτοις οἱ ὑπέρται τοῦ Φινοπούλου ἐπιμένουν εἰς τὸν φόβον αὐτῶν, ὅσα καὶ ἂν ἐμυρίσθη κε πλέον τὴν ἀλήθειαν ἢ μύτη τοῦ κ. Σωτῆρχου.

ἀνίσκος ἴσως ἔλαβε τὰ χρήματά του ἀνεπιστρεπτέ. Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον ἐνισχύθη ἐν αὐτῷ ἡ ἰδέα αὕτη, καθ' ὅσον ὁ ξένος, διερχόμενος κατ' εὐθείαν γραμμὴν τὸν κήπον, ὥδευσεν προφανῶς πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς ὁδοῦ Βιβιέν.

Ὅθεν, ἀπαξ ἐξερχομένου τοῦ ξένου, ἀπετύγγανεν ἡ συνέντευξις καὶ μόνον, ἂν τὸν ἠκολούθει, θὰ ἐμάνθανε τὴν κατωικίαν του.

Ὁ δούξ ἔβλεπε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ οὐδαμοῦ ἐφάνετο ὁ παῖς.

Τοῦτο διήρκεσεν ὀλίγα λεπτά, διότι πολυάριθμα προσκόμματα διέκοπτον τὴν πορείαν τοῦ ξένου. Οὐχ ἦττον ὅμως ὑπερέβη τὸ καφεῖον τοῦ Περιπτέρου, στρέφων λύπης βλέμμα πρὸς τὸ μεθύον πλῆθος οὗ ἠναγκάζετο ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ διηυθύνῃ πρὸς τὴν ὑπαιθρον κλίμακα.

Ὁ δούξ ἔδειξε σφοδρὸν πείσμα.

— Τὴν ἐπαθα, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἄλλ' ἐνῷ καὶ αὐτὸς ἦτο ἐτοιμος νὰ θέσῃ τὸν πόδα εἰς τὸ περίστρον, ἐλαφρὰ χεῖρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐξ ἀπορίας.

Ἡ γαντωμένη χεῖρ ἥτις τὸν ἤρπασεν ἀνῆκεν εἰς γυναῖκα θαυμασίως ὠραίαν καὶ ἐστολισμένην μετ' ἐξαιρέτου φιλοκαλίας.

Κατὰ τὴν δίοδον, τὴν ὀλίγον πέραν τοῦ Ἰπογείου τοῦ Ἀγρίου, συνήντησε τὸν ξένον καὶ ἡρέμα ἐπέραςεν τὸν βραχιονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν του.

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ ΠΟΥΡΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.—Ἐπληρύνον-
σεν ἡ ἀγορὰ τῶν πούρων ἐν Πειραιεὶ καὶ πολλοὶ ἔκασαν ἀγορά-
ζοντες ΠΑΚΕΤΑ καὶ μεταχειρίζονται πλέον ΠΟΥΡΑ ὥς ἐθνηνό-
τερα.

Τούτου ἕνεκα, καὶ αἱ εἰσπράξεις τοῦ καπνεργασταίου Πειραιῶς
κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας οὐσιωδῶς ἐμειώθησαν.

Ἐκαστον πούρον μετρίας ποιότητος πωλεῖται ἐν Πειραιεὶ λεπτὰ
5, ἔννοεῖται λαθρεμπορευμένον, καὶ βλέπομεν πολλοὺς, ἐκ Πειραιῶς
πάντοτε, μὲ τὸ πούρον εἰς τὸ στόμα, ὥς νὰ λέγωσιν, αἱ δοῦ ἐγὼ ἐ-
λ α θ ρ ε μ π ὀ ρ ε υ σ α αὐτά.

Ἡ «Ἐφημερίς» γράφουσα περὶ τοῦ λαθρεμπορίου τούτου, συνι-
στᾷ αὖτως, ἅμα τῷ κατὰ πλὴν τῶν ἀτμοπλοίων,
σφραγίζωνται τὰ παρὰ τοῖς τροφοδόταις καὶ
ναύταις εὐρισκόμενα τοιαῦτα εἴδη.

Οὐδόλως συμφωνοῦμεν εἰς τοῦτο μετὰ τῆς «Ἐφημερίδος», διότι,
ἐὰν εἰς πᾶσαν ἐπίσκεψιν ἀτμοπλοίου περιέχοντο; πούρα, μυ-
ρωδικὰ, παγινούχαρτα, ὑφάσματα, ὑποδήματα
κλπ. βαρυτελὴ ἐμπορεύματα, ἐνεργῆται ἡ σφράγις τούτων ὑπὸ τοῦ
δεκάρχου καὶ τῶν τελωνοφυλάκων, τότε περιπίπτομεν ἀπὸ τῆς Σκύλλας
εἰς τὴν Χάρυβδι, τοῦτέστιν ὅλομεν δώσω τὸ μονοπώλιον τῆς λα-
θρεμπορίας εἰς τοὺς δημόσιους τούτους ὑπηρετάς, οἵτινες, ὑπὸ τὸ
προσχημα τῆς σφραγίσεως, θὰ πληρώσιν τὰ θυλάκια τῶν ἐκ τῶν τοι-
ούτων εἰδῶν καὶ ἐξεργόμενοι τῶν ἀτμοπλοίων, θὰ μεταβάλλωνται εἰς
τελείους ἐμπόρους.

Συνιστῶμεν νὰ δοθῇ μείζων προσοχὴ εἰς τὴν πρόληψιν, ἐπιτή-
ρησιν, ἐπαγρύπνησιν, καὶ σύλληψιν τῶν λαθρεμπορίων.

Θὰ ἐπανεέλθωμεν.

✱

ΓΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΑΡΚΟΥΔΑ.—Τέλος πάντων εἰσχευόμεθα καὶ
ἡδύκαθεν ὁ κ. Στάκος νὰ συλλάβῃ τὸν ΓΟΥΛΑΝ.

Τὶ δὲ ἀνεκαλύφθη; Ὅτι τρεῖς χιλιάδας ὀρνίθων καὶ ἰνδιάνους
ἔκλεψεν ἡ ἐταιρεία αὕτη ἀπὸ τῆς 4ης Νοεμβρίου 1888, ὅτε ἐξηλθε-
των φυλακῶν ὁ Γούλας, μέχρι τῆς 1ης Φεβρουαρίου, ὅτε καὶ συνε-
λήφθη.

Πλείστοι ὅσοι προσήλθον εἰς τὸ Α'. ἀστυνομικὸν τμήμα ἐπὶ τῇ
ἰδέᾳ, ὅτι θὰ ἀνεύρωσι τὰς πιμελεῖς ὀρνίθων, ἀλλὰ φεῦ! οὐδὲν
ἄλλο ἢ τὰ πρόσωπα τοῦ Γούλα καὶ τῆς Ἀρκούδας ἔβλεπον, ἥκιστα
βρώσιμα, βεβαίως. Ἦδη πρόκειται νὰ μεταφερῶσιν εἰς ὅλα τὰ
τμήματα τῆς πόλεως, ὅπως ἀναγνωρισθῶσιν ὑπ' ἐκείνων οἱ τῶν ἀπώ-
λεσαν τὰς ὀρνίθων.

Λαμπρὰ ὑποδοχὴ ἐτοιμάζεται εἰς τὸν Γούλαν ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Οἱ γιὰ κάδες, ἅμα τῇ εἰσόδῳ, θὰ ἔχωσι τὸν πρῶτον λόγον.

✱

Ἦτο εὐγενὲς πλάσμα, εὐλύγιστον καὶ ὑψηλὸν τὸ σῶμα.
Τὸ παράστημά τῆς ἐδείκνυνεν ὑπερήφανον ἀγνότητα ἐν τῇ χαρι-
στάτῃ νοηθείᾳ του.—Ἐπῆρχον ἐκεῖ εἰς τὸν κήπον, εἰς τὰ
περίστωα, πανταχοῦ, θελκτικαὶ γυναῖκες φέρουσαι ἐνδύματα
χοροῦ καὶ ἐξωμοὶ ὑπὸ δὲ τοὺς φανούς καὶ ἐν τῇ σκιά δὲν ἔ-
βλεπες ἄλλο εἰμὴ πύρινα βλέμματα, προκλητικὰ μειδιά-
ματα, ἰδαμάντινα καὶ χρυσὰ κοσμήματα, μεταξωτὰ, κόμης
κυματιζούσας, ὤμους τορευτοὺς καὶ στήθη ἀνασκιστῶντα ὑπὸ
τὸ βελούδον.

Ἀλλὰ μετὰ τῶν πασῶν τῶν καλλόνων, ἡ ὀρτυρανὴς γυνὴ
ἐξεῖχεν ὥσπερ κυρίαρχος μετὰ τῶν ὑποτελῶν αὐτῆς. Ἦτο
ἀδύνατος ριφθεὶς εἰς τὸ κέντρον πολυτελοῦς κοσμήματος, παρὰ
τὸν ὅποιον πᾶσα ἄλλη λάμψις ὥρτιασε.

Καὶ αὕτη ἴσως ἐπίσης ἦτο ἐταῖρα τις. Ἡ ἐνδυμασία τῆς
τὴν ἐπρόδιδε, διότι ὑπὸ τὸ φωταγωγημένον περιστύλιον τοῦ ἡ-
περάντου ναοῦ, μόνη ἡ ἱέρεια εἶχε δικαίωμα νὰ ἐπιδεικνύῃ
ἀτιμωρητὴ τὰ θέλητρά της.—Ἀλλ' ἂν ἦτο ἐταῖρα θὰ ἦτο
κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λατίνων, τῶν Νινὼν ἢ τῶν Δε-
λῶρμ, τῶν περικαλλῶν γυναικῶν αἵτινες ἐκ τοῦ αἵσχους αὐτῶν
ὕψαινον δόξης περίβλημα καὶ ἀπέκρυπτον τὴν ἄσμενον αὐ-
τῶν παστάδα ὑπὸ τὸν διανθὴ πέπλον τῆς ποιήσεως.

Ἐφρε μετὰ τὴν ἀνοικτοῦ χρώματος ἐσθῆτα, μὲ νερά,
ὥς κοινῶς λέγουσι, καὶ βαθύρουρον ἐπιστήθιον βελούδιον.
Παρὰ τὰ εἰθισμένα δὲ, αἱ γλαφυραὶ γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ αὐ-
τῆς μύλις διεραίνοντο ὑπὸ δαντελλωτὸν περιλαίμιον. Ἡ

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ Χ. ΓΕΩΡΓΙΔΗΣ.—Πρὸ ἐβδομήδους σχεδὸν
φιλοξενεῖται ἐν τοῖς μεγάροις τοῦ Παλαιοῦ Στρατιῶνος ὁ λωποδύτης
Χ. Γεωργιάδης ὁ ὑπὸ τοῦ Φὸν Κολοκοτρώνη διασπαλίσθεις εἰς ὅλας
τὰς ἐφημερίδας.

Πᾶσαι αἱ πράξεις αἱ ἀποδιδόμεναι αὐτῷ ἐκτελεσθεῖσαι ἐν ἄλλο-
τρίῳ εἰδίῳ καὶ ὑπ' ἀλλοδαπῶν καὶ κατ' ἀλλοδαπῶν διαφεύγουσι
τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ἐν Ἑλλάδι ποινικῆς δικαιοσύνης, ἡ δὲ κατη-
γορία ἐπὶ τῆς ληστεύσεως τοῦ ἐν Δαφνίῳ ἱεροῦ ναοῦ κατ' Αὐγου-
στον μῆνα, ὅτε ὁ Γεωργιάδης οὗτος ἦτο ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, εἶναι οὐ μόνον ἀδύνατος ἀλλὰ καὶ γελοῖα.

Τὶ τὸν φυλάτε λοιπόν;

Ἀναμένομεν τὸ βούλευμα ἵνα ἐκφέρωμεν τὰς κρίσεις μας.

✱

Ο Κος Γ. ΚΑΤΣΕΛΙΔΗΣ πλείστα ὅσα καθ' ἑκάστην σωρεύει
καθ' ὑψηλὴν ἐπιταγὴν τῆς χρηματιστικῆς συμμορίας οἰκονομολογικο-
χρηματιστικῆς ἄθροα ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» δὲν μᾶς λέγει ὅμως, διατί
ἐπὶ τῆς διεξελθούσης ἐσχάτης δίκης τῶν τελωνειακῶν Σύρου δὲν
ἔκαμε λόγον δι' ἐνὸς τοῦλάχιστον ἄρθρου του, ἀλλὰ εἰσέγησε σιγὴν
ἀφώνων καὶ ὑποπτον.

Μήπως, ἐθυμματούργησαν καὶ παρ' αὐτῷ αἱ χρηματολογί-
καὶ εἰς σφοδρὰ τοῦ Π. ΝΟΜΙΚΟῦ καὶ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ; ὥς καὶ
ἐν τῇ περιστάσει ἐκείνῃ καθ' ἣν ἡ «Ἀκρόπολις» δὲν ἐδημοσίευσεν τὸ
βούλευμα τῶν τελωνειακῶν Σύρου;

Δὲν δυσκολευόμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι, ὥς ἄξιος ὑπάλληλος τοῦ
Γαβριηλίδου, εὐαρεστεῖ ἄκρως τὸν προϊστάμενόν του πρᾶττον
οὕτω.

✱

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ.—Τὸ Σάββατον πρό-
κειται νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς Παρίσιους ἐκθέματα ὑπὸ τῆς ἐν-
ταῦθα ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλομπίων.

Ἐξ ὅσων ἀνεκαλύφθησαν ἐν Παρίσιους καὶ Λονδίνοι ἀρχαιο-
καπηλικῶν ἀσχημιῶν πολὺ φοβούμεθα μήπως μετὰ τῶν
ἀποσταλησομένων κιβωτίων, ἀντὶ ἐλευθεμάτων, περιέχωνται ἀγάλματα,
πλαγίονες καὶ ἄλλα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα μεγάλης ἀξίας.

Ὅθεν, συνιστῶμεν εἰς τοὺς τελωνοφύλακας Πειραιῶς νὰ ἔχωσι
τὰ ῥάτια τῶν τέσσαρα μήπως καὶ συλλάβωσι κανὴν ἐκ τῶν κιβω-
τίων τούτων καὶ ἂς μὴ πεισθῶσιν εἰς τὴν ΑΔΕΙΑΝ, ἡ ὅποια θὰ τοῖς
παρουσιασθῇ, διότι πάντες γνωρίζομεν πῶς ἐκδίδονται αὐταί, ἀλλὰ
νὰ ἐξετάσωσιν οἱ ἴδιοι ἐν πρός, πρὸς ἐν τὰ κῶττι ταῦτα.

✱

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΜΑΝΕΤΑ.—Μετὰ τὸ δῶ :

— Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας παραιτεῖται.

— Κάμνει πολὺ καλὰ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας σήμερον πρέπει
νὰ ᾄδει ἀνθρώπου μὲ δεκατέσσερα μάτια.

παρμελίαινα κόμη αὐτῆς ἐγὼρίζετο ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ πε-
ριεχόμετο μέχρι τῶν ὤμων αὐτῆς μὲ βροστρύχους πλατεῖς καὶ
κινητοὺς, ἀντὶ νὰ ᾄδει διπυθνημένη περὶ τοὺς κροτάφους,
κατὰ τὸν τότε συρμόν εἰς στενοὺς θυτάνους βροστρυχωμένους.
Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μετώπου κομίζον ἰδαμάντινον συνδέει δύο
διπλὰς σειρὰς μογοχαρτῶν ἀφελῶς ἐρόντων μετὰ τῶν
πυκνῶν καὶ στιλβόντων τριγῶν τῆς κόμης αὐτῆς.

Τὸ ἐναρμόνιον τοῦτο πλαίσιον περιέβαλλε τὸ τολμηρῶς
ὡσεὶδὲς παρθενικὸν πρόσωπον, τὸ μὲ μειδίαμα σοβαρὸν καὶ
ἀνθηρὸν, μεστὸν μυστηριωδῶν ὑποσχέσεων.

Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο δὲν ἐσπαταλᾷτο. Κατὰ σπάνια μόνον
διαλείμματα τὸ ἔβλεπέ τις καταυγάζον τὰς αὐστηρὰς γραμ-
μὰς ὀρχαϊκοῦ ἀγαλματώδους στόματος, ὅπερ θα ἔλεγε, ὅτι ἐ-
κλάπη ἐξ ὀριστηροῦς τινος τῆς γλυπτικῆς, ἂν δὲν ἐ-
πὶνθαι ὁ μέλας ἐλατρός γυνὴς, ὅστις διέγραψε τὸ τόξον τοῦ
ἀνω γείλους. Ὁ γυνὴς οὗτος καὶ πρὸ πάντων ἡ ἰερώδης
καμπύλη τῶν δύο ὀφρύων, ζωηρῶς κεχαρμαγμένων ἐπὶ τῆς
λευκότητος τοῦ μετώπου, ἐδίδον εἰς τὸ σύνολον τῶν χαρα-
κτήρων, μεθ' ὅλην τὴν ἐξαίρετον ἐντέλειαν αὐτῶν, ἐκφρασιν
ἀποφασιστικότητος σχεδὸν ἀρρενωπῆς.

Ἀλλ' ἡ γυνὴ ἦτο ἐν τῷ βλέμματι.

Οὐγὶ πλέον ἡ παρθένος ἡ γυνὴ!—Εἰς ἐκεῖνο τὸ βλέμμα
ὕπνευεν ἅπανα τῆς Εὐας ἡ κόρη μετὰ τῶν νικηφόρων αὐτῆς
θελημάτων καὶ τῶν ἀκατανόητων ἀδυναμιῶν.

Ἦτο δειλὸς σπινθὴρ, ἐκθρόσκων ἐξ ὀφθαλμῶν, ὧν αἱ κό-

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ

Πρό τινων ἡμερῶν ἀπέθανεν ἐν Τριπόλει ὁ νεκρὸς ἐπιλογίας τοῦ 8ου πεζικοῦ συντάγματος Ζαμπέλης.

— Ἦτο, ὁ ἀτυχὴς, ποιητικωτάτη φύσις καὶ, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἀπέθανε προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς κατ' ἐξοχὴν ἀσθενείας τῶν ποιητῶν, τῆς φθίσεως.

Ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν ἡγάπα νεάνιδά τινα ἐν Τριπόλει παρ' ἧς ἔμμανως ἀντηγαπᾶτο.

Οἱ γονεῖς ὅμως τῆς νέας, ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ χρυσοῦ, ἐκ τῶν μὴ ἐννοούντων νὰ ἐκτιμῶσιν εὐγενῆ αἰσθητά καὶ χαρκατῆρας, ὡς τοῦ ἐν λόγῳ μακαρίτου ἐπιλογίου, τιμίους καὶ ἀγαθοὺς, ἤρουντο ἐπιμόνως νὰ στέρζωσιν εἰς τὴν ἐνωσιν τούτων.

Ὁ Ἔρως ὅμως εἶνε πολυμήχανος καὶ οὐδέποτε ὑποχωρεῖ.

Καὶ δὴ, πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους, ἐν μιᾷ ἀσελήνῳ νυκτὶ, ἡ κόρη ἐξέρχεται κρύφα τοῦ οἴκου τῶν γονέων τῆς, καὶ συναντήσασα τὸν κάτωθι προσμύνοντα ἐραστὴν τῆς ἀπέρχεται εἰς τὸν οἶκον τῶν γονέων τούτου, ὅπου ἱποτικώτατα φερόμενος τὴν ὠδήγησε καὶ τὴν ἐστεφανώθη.

Ἐκτοτε ἔζων εὐτυχεῖς καὶ ἀγαπώμενοι. Τὸ μόνον νέφος τὸ ἐπισκιάζον τὸν αἴθριον αὐτῶν οὐρανὸν, ἦτο ἡ μῆνις τῶν γονέων τῆς κόρης ἦν, ἣν καὶ παντοιοτρόπως προσεπάθησαν, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ καταπραῦνωσιν.

Ἐν τούτοις ὁ εὐαίσθητος Ζαμπέλης κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς φυγῆς, καθ' ἣν ἐναγωνίως ἐπὶ ὥρας ἐπρόσμενε τὴν ἀγαπητὴν τοῦ ἐν ὑπαίθρῳ, προσεβλήθη ὑπὸ κρυολογήματος ὅπερ κακῶς θεραπευθὲν κατήντησεν εἰς φθίσιν, ἥτις τῷ ἐστέρησε τὴν ζωὴν, ἀφήσασα γῆραν τὴν νεαράν νέμφην καὶ ὄρφανόν βρέφος θῆλυ.

Ἀπασα ἡ ἐν Τριπόλει κοινωνία καὶ οἱ ἀπανταχοῦ γνωρίζαντες τὸν ἐν λόγῳ συμπαθὲς ἐπιλογίαν, μεγάλως ἐλυπήθησαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ του. Ἄν δὲ καὶ ἐπιπτε βροχὴ ραγδαία κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του, ἐν τούτοις ἀπειρον πλῆθος ἐξ ὅλων τῶν ἐν Τριπόλει τάξεων, συνώδευεν αὐτήν.

Καὶ εἰς μὲν τὸ εἰδυλλιον ἔδωσε πέρας ὁ ἀμείλικτος Χάρων, ἡ κηδεία ὅμως τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ἐπέπρωτο νὰ καταστῇ ἀφορμὴ ὅπως, μίαν εἰσέτι φορὰν, γείνη τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὑπὸ

ραι ἦσαν βαθυκύανοι διὰ μέσου μακρῶν μεταξίνων ὀφρύων.

Ἦτο εἰσέτι ἀστραπὴ φλογερὰ, ὅξυ καὶ ὑπουλον βέλος, — φλοῦς ὑπερήφανος, ὑποδόσκουσα ὑπὸ τῆς συμπτυσσομένης ἐξ ἀδυσωπότητος θελήσεως ὀφρύς.

Πόσος ἔρως καὶ πόση ὀργή! πόση ἰσχύς καὶ πόση χαμέρπεια!

Ὅπισθεν τῶν δύο τούτων γαλανῶν ὀφθαλμῶν ὑπῆρχε ψυχὴ, τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἄλλος παρὰ τὸν Θεόν, θὰ ἠδύνατο κατὰ ταύτην στιγμὴν νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὰ φοβερά μυστήρια. Καὶ τίς ἠθέλεν ἐννοήσει τὴν σκοτεινὴν γλώσσαν τῆς εὐστροφου ἐκείνης κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐν ᾗ ἐναλλάξ ἀντανέκλα ἡ στοργὴ τοῦ παιδιοῦ, — ἔπειτα τὸ ἀνδρικὸν θράσος, — ἔπειτα πάλιν ἀπροσδιόριστα αἰσθητά, παρὰ τολμοὶ ἐμπνεύσεις, διανοητικοὶ συγκεχυμένοι, ἀπειλητικαὶ, τρομεροί;

Οἱ ὥραιοι ἐκείνοι ὀφθαλμοὶ ἦσαν κεκλεισμένον βιβλίον, οὗ οἱ χαρακτῆρες διέφευγον τὸ βλέμμα. Προσείλκυν, ἐγούτευσον, καὶ μάτην θὰ προσεπάθει ὁ νοῦς νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀμφιβολίας καὶ τοῦ φόβου ἦν ἄφινεν εἰς τὴν καρδίαν ἡ γλυκεῖα ἀκτινοβολία τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Αἰσθανθεὶς βραγίονα ὑπὸ τὸν ἰδικόν του, ὁ ξένος ὑπεχώρησεν αὐτομάτως. Ἡ θεία τῆς γυναικὸς ἥτις οὕτω αὐθαιρέτως ἐγένετο συνοδὸς αὐτοῦ, ἐπληξῆσε προφανῶς τὴν δυσθυμίαν του Ἐκαμιν ἐν βῆμα διὰ ν' ἀπομακρυνθῇ. Γλυκεῖα πίσεις τὸν ἐμπόδισε.

— Σὰς γνωρίζω, εἶπεν ἡ νεαρά γυνή, μετὰ φωνῆς συ-

ποίων θηριωδῶν αἰσθημάτων ἐμφοροῦνται πάντες ἐκείνοι οἵτινες, ὡς μόνον σκοπὸν τοῦ βίου των, προέθεντο τὴν ἀποθησαύρησιν πλούτου, καὶ ὧν ἐνδελεχὲς μέριμνα εἶναι τὸ χρέμα οὐ ἡ ἀπόκτησις ἀποκλείει τῆς καρδίας των οὐχὶ μόνον πᾶν εὐγενὲς αἰσθημα, ἀλλὰ καὶ πάντα πρὸς τὰ θεῖα σεβασμόν.

Ἡ οἰκία τῶν γονέων τῆς νέας διακρινομένων διὰ τὰ μισάνθρωπα αἰσθητά των, μένει αἰωνίως, ὡς μεσαιωνικὸν μοναστήριον, κεκλεισμένη, μὴδὲ τῶν οἰκιστέρων των ἐπισκεπτομένων αὐτοῦς. Ἐν τούτοις κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς κηδείας τοῦ πολυκλαύστου Ζαμπέλη ἀπαιρητῶς διελθοῦσαν ὑπὸ τὰ παράθυρά των, ἠνέωξε, ἐν χαρᾷ τὸν οἶκον των, ἡ δὲ πενθερά καὶ ἡ ἑτέρα κόρη τῆς, ἐπερᾶνησαν ἐπὶ τῶν παρθύρων θηριωδῶς γελοῦσαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ νεκροῦ χαμέρρου των.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁλόκληρον τὸ παρακολουθοῦν τὴν κηδείαν πλῆθος ἐξεργάγῃ φοικιῶν εἰς ἄρας, ὕβρεις καὶ βλασφημίας ἐναντίον των, ἤθελε δὲ καὶ μεγαλείτερα τούτων ὑποστῇ ἡ τε Μέγαιρα καὶ ἡ ἀξία αὐτῆς θυγάτηρ ἐὰν μὴ σπεύδουσαι δὲν ἐκλινον τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρά των.

Ἰδοὺ εἰς ποῖον αἰῶνα ζῶμεν! Νὰ γελᾷ ἡ μήτηρ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ συζύγου τῆς θυγατρὸς του.

Ἄ! συμπαθὴς ψυχὴ τοῦ Ζαμπέλη, ὅταν εἰς νύκτας ἀσελήνους κατέρχεται ὅπως ἐπιθέσῃς φίλημα ἐπὶ τῶν ἁγῶν μετώπων τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου σου μὴ λησμονῆς νὰ διέρχῃσαι ἐκ τῆς τρώγλης τῶν θηρίων τούτων καὶ νὰ ψάλλῃς.

Κατὰρ εἰς τοὺς ἀσπ. λαγγρ. στοὺς ἀπορ. κατὰρ Νὰρ' ἡ ζωὴ τους βάσανα καὶ πόροι καὶ λαχτάρα.

Λογίας

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Εἶδομεν εἰς φυσικὸν σχεδὸν μέγεθος ὥραιον σκιαγράφημα τοῦ διαδόχου, μὲ βαθμὸν ὑπολογαγοῦ, γενόμενον ἐπὶ τῇ βῆσει λίαν ἐπιτυχοῦς φωτογραφήματος αὐτοῦ ἐν Γερμανίᾳ. Τοῦ σκιαγραφήματος τούτου ἡ καλλιτέχνης εἶναι πτωχότατος νέος, μετὰ πολυμελοῦς οἰκογενείας, ἥς εἶναι τὸ μόνον στήριγμα, σχεδὸν αὐτοδίδακτος καὶ πᾶσων τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐξ οὗ

κινήτικῃς καὶ ἥτις ἐφαίνετο ἰκετεῦσά σου. — εἶμαι συμπατριώτισσά σου, καὶ ἔγω ἀνάγκην στηρίγματος.

Ὁ ξένος ἔμεινεν ἀπαθής.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἐπανελάβε τὴν φράσιν ἀγγλιστί.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ξένου ἐταπεινώθησαν, ἡ ἀφελὴς καὶ ἁδολος μορφὴ του ἐξέφρασε δισταγμὸν.

— Ἡξεύρετε τ' ὄνομά μου; ἠρώτησε τέλος ἐπίσης ἀγγλιστί.

— Τ' ὄνομά σου! ἀπεκρίθη ἡ νεαρά γυνὴ μετὰ τόνου βαθείας εὐκρινείας. — καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει εἰς τὴν Βοστώνην τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἰακώβου Οὐέστερν;

Οὗτος δὲ ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠερθρίασε. Θὰ ἔλεγεσθε ὅτι ἠσθάνετο ἀκούσιαν ἀπόλαυσιν ἀκούων τὸ ὄνομα του ἐξεργόμενον τοσοῦτον ὥραιον στόματος.

— Ὑμεῖς δέ; ἠρώτησε πάλιν, πῶς ὀνομάζεσθε, Κυρία;

— Ὡ! ἀπήντησε θλιβερώς ἐκείνη, οἱ πτωχοὶ γνωρίζουσι τ' ὄνομα τῶν πλουσίων· οἱ πλούσιοι ἀγνοοῦν τὰ τῶν πτωχῶν... ἡ μήτηρ μου μὲ ὀνόμαζε Κάρμεν, ὁ πατήρ μου Φλόγα... ὀνομάζετέ με ὡς ἡ μήτηρ μου.

Ἀπειρὸν θέλητρον ὑπῆρχεν ἐν τῇ προφερούσῃ τοὺς ἀπλοὺς τούτους λόγους φωνῇ· εἰς δὲ τὸ συνοδεῦον αὐτοὺς βλέμμα ἀκαταμάχητος ἦν ἡ χάρις.

Ἡ ἀμερικανικὴ φρόνησις εἶναι παροιμιώδης, ἀλλ' ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χώραν, εὐρίσκονται ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες εἶναι κατὰ βάθος κάτοχοι τῆς διπλωμα-

καὶ ἡναγκάσθη νὰ ἐργασθῇ τὸ ἔργον διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἀλλὰ τόσον ἔχει φαίνεται δεξιότητά καὶ εἰς αὐτήν, ὥστε δὲν διακρίνεται καμμία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δυσκολία. Ἐπιτυχία περὶ τὴν διάθεσιν τῶν πυγῶν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν, ὀρθοτάτη φωτοσκίασις, ἀλάνθαστος προοπτικότης τῶν ἐξεχόντων μερῶν, ὁμοιότης τελεία περὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς μορφῆς, ἀκρίβεια καὶ γλαφυρότης γραμμῶν, ἰδιά μάλιστα κατὰ τὸ τόξον τοῦ ἄνω χεῖλους, θαυμασία ἀπεικόνισις τοῦ ἁορίστου καὶ πῶς νωγελοῦς βλέμματος τοῦ νεανίου, τὰ πάντα τέλος ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ ζῶσι καὶ σοὶ ὁμιλοῦσιν. Ἐφ' ᾧ δὲν δισταζόμεν νὰ συστήσωμεν αὐτὴν τῇ ἀρτίστουστῳ λέσχῃ τῶν ἀξιωματικῶν, ἧς ἐπίτιμος πρόεδρος εἶναι ὁ ἡμέτερος διάδοχος. Ἀλλως δὲ τὸ γενναῖον τοῦτο σωματεῖον διὰ τῆς ἀποκτήσεως αὐτῆς θέλει εὐεργετήσῃ ἀμπύτων οἰκογένειαν, ἧς ἰδίους ὁμῆσαι δύναται πᾶς φιλόανθρωπος ν' ἀντιληφθῇ τὴν θέσιν μεταβαίνων εἰς τὴν κατὰ τὴν συνοικίαν Ψυρρῇ, ὁδὸν Καραϊσκάκη, ὑπ' ἀριθ. 20 οἰκίαν.

Γράλλοντες ταῦτα ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ὁ τοσαῦτα δειγμάτων φιλανθρώπου καρδίας δεικνύων ἀπὸ τινος παρ' ἡμῖν διάδοχος θὰ θελήσῃ νὰ τεινῇ χεῖρα βοηθείας εἰς ἕνα πτωχὸν καλλιτέχνην.

Ῥαμπαγᾶς.

ΝΕΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ

Τὸ ἐνταῦθα **Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων** ἐκτεῖνον ὁλοὲν τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ ὑπερπηδᾷ πλέον καὶ τὸν χωρίζοντα ἡμᾶς ἀπὸ τῶν δούλων ἀδελφῶν διανοητικῶν φραγμὸν καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει ἀποστέλλει ἕνα τῶν δραστηριωτέρων καὶ ἱκανωτέρων αὐτοῦ πρακτόρων, ὅπως ἰδρῶσῃ πρακτορεῖον πωλήσεως καὶ τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν ἐκεῖ ἐφημερίδων.

Ὁ πρᾶκτωρ κ. Κωνσταντῖνος Δημητρακούλης ἀνεχώρησεν ἐπὶ τούτῳ γῆρας καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ. Οἱ δούλοι ἀδελφοὶ διψῶσι τόσον τὴν δημοσιογραφίαν τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος καὶ οἱ ἐκεῖ Ἕλληνας ὑπῆκοι αἰσθάνονται τοσοῦτον τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἀπηγορευμένου τούτου καρ-

τίας τῶν ὑποθέσεων ἡξέουρον τὸν κόσμον ὅσον καὶ τὰ παῖδια, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ λυκείου ἐξοδον.

Ὁ Οὐδέστερν περιεργάσθη τὴν λαμπρὰν ἐνδυμασίαν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ᾔσθη πτωχὴ, εἶπε, -- καὶ νὰ φορῇτε τόσῳ πολυτελεῖ φορέματα;

Ἐκεῖνη δ' ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπλήρωσε τὸ βλέμμα τῆς προκλητικῆς γαυνώσεως.

— Ἐλάτε, ἐπιθύρσει -- καὶ σᾶς τὰ λέγω.

— Ὁχι, . . . δὲν ἡμπορῶ . . . ἀφῆστέ με, ὑπέλαθεν ὁ Οὐδέστερν, ὅστις ἐν τούτοις ἐνέδιδε -- ἔχω καθήκον νὰ ἐκπληρώσω . . . καθήκον ἱερὸν!

— Ἀργότερα! . . . εἶπεν ἐκεῖνη ἱκετεύουσα ἀκαταμαχῆτως.

Ὁ Οὐδέστερν ἤσθανετο ἑαυτὸν ὡς μεθύοντα . . .

Ἡ Κάμεν τὸν ἔσυρε μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ ὑπογείου τοῦ Ἀγρίου. — Ἐκεῖ, ὁ Οὐδέστερν, ὕστατον καταβαλὼν ἀγῶνα τοῦ κλονιζομένου λογικοῦ του, προσεπάθησε νὰ ἀποχωρήσῃ, ἀλλ' ἐσπρώθη ὑπὸ τοῦ σάλου τοῦ πλήθους. — Κατέβη μίαν βαθμίδα, ἔπειτα δύο . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ ἀσθενὴς τῆς πτέρυγος Βαλοῦ ἐταράχθη ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς αὐτοῦ κοίτης. — Ἡ βοή τοῦ

ποῦ, ὥστε ὡς ἄλλοι Τάνταλοι σωζόμενοι ἀπὸ τοῦ βασάνου τῆς στερήσεως ταύτης, θὰ χαρετίσωνιν εὐφροσύνης τὴν ἐλευθερίαν κυκλοφορίαν τῶν ἑλληνικῶν φύλλων ἐν Τουρκίᾳ, καὶ τὸ ἰδρυθησόμενον πρακτορεῖον θὰ τύχῃ θερμῆς ὑποστηρίξεως, εὐθὺς ἅμα τῇ συστάσει αὐτοῦ.

Εὐχῆς ἔργον μόνον ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν ἡ κυβερνασις ἡμῶν ἀμερολήπτως φερομένη ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἐν τῷ γείτονι κράτει ἐλευθερίας εἰσαγωγῆς καὶ κυκλοφορίας καὶ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἐφημερίδων. Ἡ τουρκικὴ κυβερνασις δὲν θὰ ἐπέμενε βεβαίως εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἐξαίρεσιν, ἐὰν ἡ ἡμετέρα δὲν τὴν ἐξήτει. Ἀς φανῇ ὁ κ. Τρικουπὴς μεγαλόψυχος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ ὁ **Ῥαμπαγᾶς** θὰ τοῦ σφίγῃ τὴν χεῖρα, μὴ ἐννοῶν νὰ ὠρελθῇ ἐκ τοῦ τοιούτου μέτρου, διότι ἡ δριμύτης γλωσσά του θὰ φοβίζῃ πάντοτε τοὺς Τούρκους.

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ ΠΡΟΟΔΟΣ

Ἡ **Νέα Πηνελόπη**, τὸ χρησιμώτατον, τὸ ἀπαρίτητον τοῦτο, διὰ δεσποίνας καὶ δεσποινίδας, περιοδικὸν τοῦ κ. (Ι). Φ. Ξενάκη εὐρύνει ὁλοὲν τὸν κύκλον τῶν σχέσεων αὐτοῦ, εἰσελθὼν ἤδη εἰς τὸ δεύτερον αὐτοῦ ἔτος καὶ κάμψαν οὕτω τοῦ πρώτου ἔτους τὸ κινδυνώδες πάντοτε ἀκρωτήριον διὰ τοιούτου εἶδους ἔργα. Ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχε τὸ ἔργον τοῦτο, ἐν τε τῇ ἡμεδαπῇ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ, εἶναι δικαίᾳ ἐκτίμησις καὶ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας αὐτοῦ, κατὰβλήσαντος νὰ συνενώσῃ πάντοτε τὸ γρήσιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ.

Ὁ **Ῥαμπαγᾶς** σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς γείτονος αὐτοῦ **Νέας Πηνελόπης** καὶ συγχάριον αὐτῇ τῇ εὐχεται πάντοτε πρόοδον.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Ὁ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Γ. Τ. Κ. κρυπτόμενος εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἦν πλήρῃ ὑβρεῶν ἀπέστειλε καὶ ἔλαβον τὴν 2 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. ταχυδρομικῶς, εἶναι, κατ' ἐμὲ, ἀτίμος τῶν ἀτίμων καὶ ἀνάνδρος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, ἐὰν δὲν ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ καὶ ἀποδείξῃ τὰς αἰσχρὰς ὑβρεῖς τὰς ὁποίας ἔξεμε διὰ τῆς ἀνυνύμου ἐπιστολῆς τυ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3 Φεβρουαρίου 1889.

Ἰωάννης Βιάγκης (Ῥοδανλικός).

πλήθους ἡκούετο βροντωδεστέρᾳ καὶ ἐξήγαγεν αὐτὸν τοῦ βαρέος ὕπνου του.

Ἡ γρχία ἔπαυσεν ἀπαγγέλλουσα τὴν λατινικὴν αὐτῆς δέησιν. Τὰ τρία κοράσια ἀπέμαζαν τὰ δάκρυά των καὶ προσεπάθησαν νὰ μειδιάσωσιν.

Ὁ ἀσθενὴς ἔστρεψεν ἐπωδύνως τὸ ἐσθραμένον αὐτοῦ βλέμμα πρὸς τὴν γυναικα ἧτις ἔκυπτε παρὰ τὸ προσκέφαλόν του.

— Ἐσθλάσε; εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου.

Ἐπῆλθε βαθεῖα σιωπή. Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἀπαντήσῃ.

— Θάρρος πατέρα μου! εἶπε τέλος ὁ νέος, — ἴσως ἔλθῃ τώρα. . .

— Τόσῳ προσευχθῆκαμε γιὰ ν' ἔλθῃ! προσέθεσε τὸ μικρότερον τῶν κορασίων, ὡρσία παιδίσκη τῆς ὁποίας ἡ ξανθὴ κόμη ἐγύνατο εἰς ἀσθῆνους βοστρύχους ἐπὶ ἀγγελικῆς μορφῆς.

Οἱ ὀρθοκλμοὶ τοῦ πάσχοντος ἐκλείσθησαν ἐκ νέου. ὠγρότης πελιδνωτέρα ἐκάλυψε τὰς λιποσάρκους παρειὰς του.

— Δὲν ἦλθεν, ἐπιθύρσει ἐν ἀγωνίᾳ. Ὁ Θεὸς μου δίδει πολὺ σκληρὸν θάνατον!

— Καλέ μου πατέρα! εἶπεν ἡ μικροῦλα με δακρυσμένα τὰ μεγάλα γαλανά της ὁμματα, — θὰ προσευχηθῶμεν ἀκόμη καὶ θὰ ἔλθῃ διὰ νὰ σᾶς σώσῃ, διὰ τὴν ἀγάπην μας. . .

ΣΠΥΡΟΥ ΣΑΜΑΡΑ ΦΛΩΡΑ ΜΙΡΑΜΠΙΛΙΣ

Ἐν Κερκύρα 6 Φεβρουαρίου 1889.

Ἀγαπητέ μοι «Ραμπαγᾶ.»

Σήμερον σοὶ γράφω μόνον ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς παραστάσεως τῆς «Φλώρας Μιράμπιλισ» καὶ τοῦ μελοποιήσαντος αὐτὴν Ἑλλήνος μουσουργοῦ Σπύρου Σαμάρα.

Χθὲς τὸ ἑσπέραις παρεστάθη ἐν τῷ δημοτικῷ μας θεάτρῳ ἡ «Φλώρα» καί, ὡς ἐκ θαύματος, ἡδυνήθημεν νὰ παρευρεθῶμεν. Τὸ μελόδραμα τοῦτο εἶναι ἐν τῶν μουσικῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἐποχῆς· καὶ αὐτοὶ οἱ ἐγχοροὶ τοῦ Σαμάρα μολογοῦσιν ὅτ· ἡ ὄργαν καὶ συναρμόνιστος (instrumentation) τῆς «Φλώρας» εἶναι ἀπαύσασμα ἱμνοθεοτάτων μουσικῶν γνώσεων, ὅπως δὲ νεώτερον καὶ ἀπαράμιλλον καὶ ἀμίμητον τὸ μουσικὸν αὐτῆς ὅρος. Ἡ ἐν τῷ μελοδράματι τοῦτω ἀνατολικὴ μουσικὴ υπερβίνει πᾶσαν ἄλλην τοιαύτην, ἣν ἄλλοι· παλαιότεροι μουσουργοὶ παρενέβησαν εἰς, τὰ νεώτερα αὐτῶν μελοδράματα. Ὁλὴ ἐν γένει ἡ μουσικὴ συνθεσις τῆς «Φλώρας» εἶναι τι τὸ ἡδύνον, τὸ μεταρσιῶν· ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ τεμάχια τινα, ἀπερ τυγχινοῦσι καὶ τὰς ἀναισθητοτέρας καρδίας. Ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἡ διωδία τῆς 2ας πράξεως (σκηνὴ ἑκτὴ) ἥτις ἀρχίζει διὰ τοῦ ἄσματος τῆς Αὐδίας (ὕψιφώνου) «Ο mio sposo perdona ed oblii» εἶναι ἄσμα δι' οὐραίας ἀοιδούς, ἐξαιρέτως ἐν τῇ φράσει: «Ο mio dolce signor, — te solo io voglio amar κτλ.»—Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους, δι' ἀρκούσης τῆς παραστάσεως, εἶναι ἀπερίγραπτος, τὸ δὲ θέατρόν μας οὐδέποτε ἠξιώθη, τοσαύτης τιμῆς καὶ τιμῆς (prix). τὰ εἰσιτήρια ὑψώθησαν εἰς τὴν τιμὴν τῶν 20 δραχμῶν.

Ἀλλὰ τὴν παράστασιν διεδέχθη γελοιώδης κωμῶδα ἡ κωμῶδα. Ὁ κ. δῆμαρχος, νομίζων ὅτι θὰ τιμῇ περισσότερο τὸν κ. Σαμάραν διώρισεν ἵνα δι' ἀνθῶν κυμηθῇ ἀμειψά τις ἐν ἡ, μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως νὰ ἐπιβῇ ὁ κ. Σαμάρας. Καὶ οὕτως ἐγένετο. Ἐλθὼν ἡ παράστασις καὶ ὁ τοσοῦτω τιμηθεὶς μουσουργὸς ἐπέβαινεν ἀνθοστολιστοῦ ἀμάξης, ἐν ἡ συνεπέδισαν ὁ δῆμαρχος, ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου κ. Βλάχος καὶ ὁ μουσουργὸς Παδοῦας, ἄπαντες δὲ, ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν καὶ δευγαλικῶν φώτων, ἐούροντο ὑπ' ἀστynomικῶν κλητῆρων, οὓς ὁ κ. δῆμαρχος ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ ἀντὶ ὑποζυγίων, καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ θεάτρου, λεωφόρου Γεωργίου, ὁδοῦ ἀγ. Σπυρίδωνος, ὁδοῦ Φιλαρμονικῆς, ἐσώρθησαν ἕως εἰς τὸ κατάστημα τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας ὅπου κατέβησαν πάντες τῆς ἀμάξης καὶ ἀνῆλθον τὴν κλίμακα αὐτοῦ, ἐν ᾧ παρετέθη πολυτελεῖς δεῖπνον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλλήνος μουσουργοῦ ὅστις, πρὶν ἢ παρακαθῆσθαι εἰς αὐτὸ, ἡδωχρίστησε, δι' ὀλίγων λέξεων, τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ζητωκραυγῶν πλήθος.

Ὅλα καλὰ, ἀδελφὲ «Ραμπαγᾶ», ἀλλὰ τί ἤθελαν νὰ ρεζιλέψουν τὸν ἄνθρωπον διατάσσοντες ἵνα ἀστυνομικὰ ὄργανα σύρῃσι τὴν ἀμάξαν ἡ; ἐπέδωκαν αὐτὸς τε καὶ οἱ λοιποὶ; Ἀ! ἐντροπῇ, κύριοι ἐνδιαφερόμενοι! Ἐάν ποτε ὁ λαὸς κατενθουσιάζετο καὶ ἀπελεύγνε τοὺς ἱπποὺς τῆς ἀμάξης, ἵνα σύρῃ ἐν οὐράμῳ τὸν μουσουργόν, τότε θὰ εἶχεν ἄλλως τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ σύρεται ὑπὸ ἀστυνομικῶν κλητῆρων εἶναι ρεζίλι, τὸ ὅποσον θαυμάζομεν πῶς ἠνέχθησαν ὅτε κ. Σαμάρας καὶ ὁ στενὸς αὐτοῦ φίλος καὶ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου κ. Βλάχος.

Πόσα σκώμματα ἔγιναν καὶ πόσων ἠχροάσθημεν! Τί εἶναι; ἤκουες ἀπὸ μιᾶς πλευρᾶς. Ὁ Καρνάβλος; ἀπὸ τῆς ἄλλης. Ἀ! ζήτω καὶ τοῦ Καρνάβαλου! καὶ τὰ τοιαῦτα ἠκούοντο χάριν τῆς εὐφύας τοῦ τοιαύτην ἐπίδειξιν διοργανώσαντος.

Προσεχῶς γράψω σοὶ πάντα τὰ καθέκαστα.

Ἐν βίᾳ.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Ρουσφέτι Βουλπιώτη. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Βουλπιώτης, ἔχων ἐν Μεσολογγίῳ οἰκίαν, ἐνοικίασε τὰ ὑπόγεια αὐτῆς εἰς τὸ δημόσιον ἀντὶ δραχμῶν 200 κατὰ μῆνα ἵνα χρησιμεύσῃ δι' οἰκῆμα τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου. Τὰ ὑπόγεια ταῦτα εἶναι κάθυγρα, ἀνήλια καὶ περιβαλλόμενα ὑπὸ ἀκαθαρσιῶν καὶ ἀποπάτων. Οἱ μαθηταὶ ἡσθένησαν ὥς καὶ οἱ καθηγηταὶ των. Ἀναφορὰ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν κ. πρωθυπουργόν, παριστῶσαι τὸ ἀκατάλληλον τοῦ εἰρημένου οἰκήματος,

ἀλλ' οὔτε ἀπάντησις ἐδόθη, διότι ὁ κ. Τρικούπης δὲν ἐννοεῖ νὰ ζημιώσῃ τὸν πεφιλημένον του κ. Βουλπιώτην.

Πολλοὶ γονεῖς ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ὑγιεῖαν τῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦτο φοιτῶντων τέκνων των προέτειναν εἰς τὸν κ. Τρικούπην, νὰ διατάξῃ οὗτος τὴν ἐνοικίαν ἄλλου οἰκήματος, καὶ προσφέρονται αὐτοὶ νὰ δίδουν εἰς τὸν κ. Βουλπιώτην τὰς 200 δραχμ. κατὰ μῆνα.

Ἰδωμεν τί θ' ἀποφασίσῃ ὁ κ. Τρικούπης ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης τῶν συμπολιτῶν του.

Πρὸς δόξαν τῆς Δικαιοσύνης μας.— Κατὰ τὴν συνάδελφον «Ἀκαρνάνην» ὁ Εἰρηνοδίκης Κατοῦνης κ. Ἀθαν. Καραμάνος, καὶ τοι κατ' αὐτοῦ ὑπάρχει ἐκδεδομένον ἐνταλμα φυλακίσεως, διὰ διαφόρους ἐγκληματικὰς πράξεις, ἥτοι ἐπὶ νοστήσει 1500 δραχμῶν ἐκπλειστηριάσματος σχολαζούσης περιουσίας καὶ ἐπὶ ἐξαφανίσει σχολαζούσης περιουσίας.— ἐξακολουθεῖ— ἐκπληρῶν τὰ καθήκοντά του, ἀπονέμων δικαιοσύνην εἰς τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ κ. Τρικούπη, πρὸς δόξαν τῆς Δικαιοσύνης μας.

Οἱ ὀφειλέται τοῦ Δημοσίου ἐν Μεσολογγίῳ. Αἱ φυλακαὶ τῶν διὰ χρὴν κρατουμένων ἐν Μεσολογγίῳ ἐπλημύρηνσαν φυλακισμένων. Τὴν 27 παρελθόντος μηνὸς ἀπεβίωσεν ἐν αὐταῖς ἐκ πείνης ὁ ἐκ Κραθασαρά ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου Πόλλας. Τὸ δὲ χρέος τοῦ πρὸς τὸ δημόσιον ἐκ δρ. 46!!! Ἐτερός τις δὲ ὀφειλέτης πρὸς τὸ δημόσιον ἐκ δρ. 72 συντηρεῖται τρώγων τὰ ψιχία τῶν ἄλλων φυλακισμένων, ὥς καὶ χῶμα! Φρικώδης κατάστασις, διὰ τὴν ὅποιαν, ὁ κ. Τρικούπης ἀδιαφορεῖ χάριν τοῦ ἰσοζυγίου του.

ΕΙΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

— Ἀπειροκαλίαν μεγάλην ἔδειξεν ὁ Φι. λήρων, κρίμα τὰ γράμματά του!

— Καὶ ὅμως εἶναι ὁ μόνος δῆμαρχος Ἀθηναίων ποῦ ἐμπῆκε στὸ βουθόνη τῶν βουλευτῶν.

— Πῶς ἐμπῆκε στὸ βουθόνη των;

— Μὲ τὸ οὐρητήριον του πλάι στὴ βουλή.

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Ραμπαγᾶ».

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 124 φύλλον τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος, ἀνέγνωνα δύο διατριβὰς, ἐν αἷς ποιεῖτε λόγον περὶ ἐμοῦ.

Μὴ γνωρίζων ὑμᾶς προσωπικῶς, ἔχω καθήκον διὰ τοῦς ὑπερβολικοῦς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπαίνους νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, πρὸς δὲ μοὶ ἐπιβάλλεται νὰ σᾶς διαφωτίσω ὅτι, οἱ λόγοι τῆς παραιτήσεώς μου εἶναι, πρῶτον ὁ πρὸ ἐτῶν λειτουργῶν νόμος, δι' οὗ ἀπεκλείσθημεν πάσης προαγωγῆς, καὶ δεύτερον διότι, καταργηθέντων τῶν μερισμάτων, ἐπῆλθε σπουδαία ἐλάττωσις τῆς μισθοδοτίας τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ τῆς τελωνοφυλακῆς, εἰς τρόπον ὥστε ἀδύνατος καθίστατο ἡ παραιτέρω ἐν τῇ τελωνοφυλακῇ ὑπηρεσία μου, δι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους παρητήθην τῆς ὑπηρεσίας, καὶ οὐχὶ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ὡς ἀνακριβῶς σᾶς ἐπληροφόρησαν.

Δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως.

Β. Ταμδακάκης.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ.

Τρέξατε τώρα ποῦ εἶναι ἡ ἐποχὴ των.

Πωλοῦνται: εἰς τὸν κατὰ τὴν ὁδὸν Κολοκυνθοῦς κήπον τοῦ Ἀναστασίου Κουδαριώτου, κείμενον μεταξὺ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ μεγάλης λεύκας.

Ἦτοι διάφορα ὁπωροφόρα δένδρα βοδακινιαῖς βυσσινίς κλπ.

Δένδρα στολισμοῦ. πιτύσπορα, λεγούστρας κλπ. καὶ

Διάφορα ἄλλα ἄνθη.

Τεμαὶ συγκαταβατικά.